

ת"פ 33150/11/13 - מדינת ישראל נגד רוני ציצואשוילי

בית משפט השלום קריית גת
ת"פ 33150-11-13 מדינת ישראל נ' ציצואשוילי

בפני: כבוד השופט אור אדם, סגן הנשיאה
המאשימה מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חומרי מתביעות לכיש
נגד
הנאשם רוני ציצואשוילי ע"י ב"כ עו"ד זינר

הכרעת דין

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של תקיפת שוטר בצוותא ואיומים.
2. כעולה מעובדות כתב האישום, ביום 23.2.13 נקראו שוטרים להגיע לצומת קסטינה בשל תלונות על התפרעות באוטובוס. השוטר ש ל (להלן: "**המתלונן**"), ביקש מהנאשם ומהקטינים שהיו עמו לרדת מן האוטובוס אולם הם סירבו. אחד הקטינים (להלן: "**נ**") תקף את המתלונן במכת אגרוף. המתלונן הודיע לו שהוא עצור, ואז החלה אלימות כלפי המתלונן. בשלב זה, תקף הנאשם, יחד עם קטינים אחרים, את המתלונן בצוותא, בכך שהיכו אותו באגרופים ובבעיטות ודרכו עליו כאשר נפל. לאחר מכן כאשר ביקש המתלונן לעצור את נ', הנאשם חנק אותו ואיים עליו כשאמר לו: "אתה רוצה לעצור את חבר שלי, אני אזיין אותך". למתלונן נגרמו חבלות של ממש בדמות שריטה ביד וכאבי ראש.
3. אף שהנאשם למעשה כפר גם בכך שהמתלונן הותקף, בסופו של דבר, בשלב הסיכומים התברר, כי אין מחלוקת של ממש בין הצדדים, כי המתלונן אכן הותקף על ידי חבורת הנערים שישבה באחורי האוטובוס. המחלוקת בין הצדדים נגעה למעשה לשני עניינים: **ראשית**, לזיהוי של הנאשם כמי שתקף את המתלונן באוטובוס ולאחר שנפל, דרך עליו. **שנית**, נטען כי אין יסוד לטענה לפיה, כאשר ביקש המתלונן לעצור את נ', חנק אותו הנאשם ואיים עליו, שכן אין כל חיזוק לגרסת המתלונן בעניין זה.

תיאור כללי של האירוע

4. הצדדים הסכימו להגשת מרב חומר החקירה, אשר נוגע למעורבותם של אחרים בעניין, ובסופו של דבר העידו מטעם התביעה רק העדים ואדים קגנוביץ והמתלונן, ומטעם ההגנה העיד רק הנאשם.
5. עיקר האירוע איננו במחלוקת כאמור: אין מחלוקת כי מדובר בקבוצה של נערים, כולם קטינים פרט לנאשם שהיה מספר חודשים אחרי גיל 18, אשר נסעו בקו 369 מבאר שבע לתל אביב. מתמלילי שיחות למוקד 100 שהוגשו בהסכמה, עלה כי במהלך הנסיעה התקשרה אחת הנוסעות שוב ושוב למשטרה, וביקשה כי שוטרים ימתינו בתחנת קריית גת ולאחר מכן בצומת קסטינה, על מנת לטפל בהתפרעות של

עמוד 1

אותם צעירים שישבו באחורי האוטובוס. אין מחלוקת, כי בצומת קסטינה המתינה ניידת לאוטובוס. המתלון עלה לאוטובוס, לאחר שהגיע לאחורי האוטובוס, חזר לנהג על מנת לשמוע פרטים נוספים, ושב בפעם השניה לאחורי האוטובוס. אין מחלוקת כי בשלב זה, לנוכח דברי הנהג והנוסעים לשוטר המתלון, הוא ביקש מהנאשם וחבריו הקטינים לרדת מן האוטובוס. אין מחלוקת (גם הנאשם הסכים לכך בעדותו), כי לפחות חלק מהנערים (אם לא כולם), סירבו לרדת מן האוטובוס. אין מחלוקת כי החל עימות פיסי בין המתלון לקטין נ'. לטענת המתלון, הוא ביקש לעצור את נ' לאחר שהבחין בחומר החשוד כסם מסוכן. הנאשם הכחיש כי הבחין בכך אולם הודה שראה את העימות הפיסי בין המתלון לקטין נ' והתערב בו. אין מחלוקת כי בשלב זה הצטרף הנאשם למגע הפיסי שבין המתלון לקטין נ'. לפי עדות המתלון, הנאשם וקטינים אחרים היכו אותו עד שנפל ואז דרכו עליו. לפי עדות הנאשם, הוא רק ניסה להפריד בין המתלון לקטין נ', והוא לא זכר אם המתלון אכן נפל לרצפה. אין מחלוקת כי בשלב זה הזעיק המתלון תגבורת, ואחרי זמן קצר הסתיים המגע הפיסי והנערים ירדו מן האוטובוס כשחלקם ניסו להימלט עד שנעצרו. אין מחלוקת כי בשלב זה, בסמוך לאוטובוס, ביצע המתלון מעצר לקטין נ' ולנאשם. אין מחלוקת כי המתלון זיהה את הקטין נ' ואת הנאשם כמי שתקפו אותו. כאמור לעיל, המחלוקת המצומצמת נוגעת ראשית, לחלקו של הנאשם במגע הפיסי באוטובוס, ושנית, לנסיבות מעצרו של הנאשם בסמוך לאחר מכן.

6. כבר כאן אציין, כי למרות הזמן שחלף מאז האירוע, והזהירות בה נקט המתלון לנוכח הזמן שחלף, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר, כי המתלון זיהה באופן וודאי את הנאשם כמי שתקף אותו. גרסתו היתה אמינה וקוהרנטית וזאת בניגוד לגרסת הנאשם שהיתה מתחמקת ופתלתלה.

פרשת התביעה

7. המתלון העיד בהגינותו, כי אכן מדובר בעדות הנמסרת ארבע שנים אחרי האירוע, ולכן את עיקר הפרטים הוא זוכר רק מקריאת דוח הפעולה שרשם בסמוך לאחר האירוע. המתלון הסביר כי נקרא לאוטובוס, עקב טענות לגבי קבוצת נערים שמתפרעת בחלק האחורי. הוא עלה לאוטובוס, הגיע אליהם, הריח ריח של אלכוהול ואז חזר לנהג לברר מה בדיוק קרה. הוא שמע מהנוסעים באוטובוס, כי הנאשם וחבריו עושים "טרור" באוטובוס (ע' 11 ש' 1 לפרו'). לנוכח דברים אלה, המתלון חזר לאחורי האוטובוס, וביקש מהצעירים לרדת מן האוטובוס. חלקם ירדו, אולם לא מעטים נשארו שם וסירבו לרדת. הקטין נ' אמר ש'אף אחד לא יורד מפה, הוא לא פראייר' וניסה להחביא שקית, שהיה חשד שיש בה סם מסוכן. כאשר המתלון ניסה לתפוס את השקית, נתן לו הקטין נ' אגרוף (ע' 11 ש' 7-12 לפרו'). המתלון הודיע לקטין נ' שהוא עצור, ובשלב זה מספר צעירים שנותרו באוטובוס קפצו עליו, עד שהוא מעד ונפל בין המושבים. הנערים היכו אותו באגרופים ובעיטות ודרכו עליו. לשאלה קונקרטית מה היה חלקו של הנאשם, השיב המתלון כי הוא דרך על הבטן לאחר שהמתלון הופל ארצה. רק כאשר הוא הזעיק תגבורת, וצעק לצעירים שתקפו אותו כי מגיעות ניידות נוספות, הם הפסיקו את האלימות ונמלטו מן האוטובוס. בסמוך לאוטובוס הוא תפס את הקטין נ' ואת הנאשם. בעת ביצוע המעצר, הנאשם חנק אותו ואמר לו: "אתה רוצה לעצור את חבר שלי? (הכוונה לנ') אני אזין אותך".

8. בחקירה הנגדית הקשתה הסניגורית על המתלון, כיצד יכול היה לזהות את הנאשם כאשר צעירים רבים תקפו אותו כשהוא שכוב על הרצפה. המתלון השיב, כי היה בשליטה מלאה, ראה את הפרצוף של מי שתקף אותו והוא יכול לזהות במאה אחוז (ע' 13 ש' 20-21 לפרו'). המתלון שב וציין כי מי שדרך לו על הבטן היה בוודאות הנאשם (ע' 14 ש' 4-6 לפרו'). המתלון גם הסביר מדוע איננו יכול לפרט מה עשה כל אחד מהקטינים האחרים שהסניגורית שאלה אותו עליהם בשמותיהם: לדבריו, כיוון שבסמוך לאחר מכן הוא עצר את הקטין נ' ואת הנאשם, לגביהם הוא זכר באופן מיידי, מה עשה כל אחד מהם, ויכול היה לקשר אותם מיד לתקיפה שארעה זמן קצר קודם לכן. לגבי האחרים לא נערך מסדר זיהוי, ולכן קשה לו לפרט מה עשה כל אחד מן האחרים. הוא ציין כי המרחק היה קצר, היה מגע והוא לא יכול לפספס את חלקם של הקטין נ' והנאשם באלימות (ע' 15 ש' 6-18 ; ע' 21 ש' 7-16 ; ע' 23 ש' 1-2 לפרו').

9. העד השני מטעם התביעה היה העד קגנוביץ, מתנדב במשטרה. המתנדב חיזק את תיאור האירוע בכללותו, לרבות העובדה שהמתלון ביקש מהצעירים לרדת מן האוטובוס והם לא הקשיבו לו, ובשלב מסוים החלו לתקוף את המתלון. כאשר העד התקרב, תקפו גם אותו, ולכן: **"אני לא יכולתי לראות מה עם ש"** (ע' 23 ש' 22 לפרו') ובהמשך: **"לא יכולתי להתקרב אליו כי היו הרבה ידיים שהתחילו לתקוף מכל הכיוונים"** (ע' 24 ש' 22-23 לפרו'). בנסיבות אלה, לנוכח תיאורו של קגנוביץ, אין לראות בהעדר הזיהוי של קגנוביץ, כדי לפגוע בראיות התביעה או לערער את מהימנותו של המתלון.

עדות הנאשם

10. הנאשם בחקירתו במשטרה **1/ת**, הודה כי כאשר המתלון עלה לאוטובוס, הוא ביקש ממנו ומחבריו לרדת מהאוטובוס. לדבריו, המתלון 'הרים ידיים' על הקטין נ', ואז הוא בא להפריד ביניהם והמתלון: **"הרים עלי גם ידיים"** (ת/1 ש' 8). יודגש שתיאור כה חשוב, כאילו המתלון תקף את הנאשם, לא עלה בחקירה הנגדית של המתלון ולא הופיע בעדותו של הנאשם בבית המשפט. בהמשך החקירה, נשאל הנאשם איפה היו שאר החברים כאשר הוא ביקש להפריד בין המתלון לקטין נ', והשיב: **"הם היו למטה"** (ת/1 ש' 60). גם עניין זה סותר את האמור בעדותו של הנאשם, כאילו כל השאר היו עדיין בתוך האוטובוס. הנאשם ציין בהודעה, כי בשלב מסוים הוא ראה את המתלון שוכב על הגב, ואיננו יודע איך הוא הגיע למצב הזה (ת/1 ש' 50). גם עניין זה סותר את עדות הנאשם.

11. בעדות בבית המשפט, אישר הנאשם כי הבין שמדובר בשוטר. הוא אישר שהשוטר הורה להם לרדת וכי הם סרבו להישמע לדרישה זו של השוטר, לדבריו כי רצה לדבר עם השוטר (ע' 32 ש' 1-15 לפרו'). כאשר נשאל הנאשם מדוע לא פירט זאת בהודעה במשטרה, הוא טען כי בעת החקירה היה מעורפל, ללא הסבר של ממש. למרות שהנאשם הודה גם בחקירתו וגם בפתח עדותו, כי הוא וחבריו לא נעתרו לדרישת השוטר המתלון לרדת מן האוטובוס, כאשר הטיח בו ב"כ המאשימה כי הקטין נ' סירב לרדת מן האוטובוס, השיב הנאשם באופן מתחמק, כי הוא יודע רק על עצמו והוא לא יודע מה כל אחד אחר עשה (ע' 34 ש' 10-16 לפרו').

12. בהמשך העדות, הנאשם אישר כי בעת אותו מגע פיסי הוא עמד "בחזית" אל מול השוטר המתלון וכל שאר החברים מאחוריו (ע' 41 ש' 9-13 לפרו'). עוד אישר הנאשם כי הבין שהשוטר

מנסה לעצור את חברו, הקטין נ', ולמרות זאת ניסה "להפריד ביניהם". הוא אישר שמה הוא ניסה לעשות זה "למנוע את זה" (ע' 35 ש' 23 לפרו'). היינו הנאשם אישר למעשה, כי שוטר ביקש לעצור את חברו, והוא ניסה למנוע את זה. הודעה זו משליכה על כל מהלך התנהגותו באירוע: הן במעורבות בתקיפת השוטר באוטובוס, והן בנסיון האלים למנוע מהמתלון לעצור את הקטין נ' לאחר שירדו מהאוטובוס.

13. באשר לנפילה של המתלון לרצפת האוטובוס, תחילה העיד הנאשם כי הוא לא זוכר אם השוטר נפל על הצד או על הגב. מיד לאחר מכן, הוא טען כי הוא לא יודע בכלל אם המתלון נפל (ע' 36 ש' 1-22 לפרו'). כאשר הפנו אותו לכך שבחקירה במשטרה, הוא אישר כי הוא ראה את המתלון שכוב על הרצפה, הוא לא ידע להשיב, ואמר שהוא לא זוכר שאמר את זה ואם אמר את זה, הוא לא יודע למה, כי הוא לא ראה דבר כזה (ע' 37 ש' 15-9 לפרו').

14. עוד טען הנאשם בעדותו, כי בעת המגע הפיסי עם השוטר בתוך האוטובוס, כל החברים היו עדיין בתוך האוטובוס, כי השוטר חסם את המעבר. תיאור זה סותר את הדברים שאמר הנאשם בחקירה במשטרה. גם לכך לא היה לו הסבר (ע' 38 ש' 13 עד ע' 39 ש' 2 לפרו').

15. מכל האמור לעיל עולה כי הנאשם סתר את עצמו שוב ושוב, סתר את האמור בהודעתו במשטרה ולא הביא הסברים לסתירות אלה. לא ניתן אפוא לבסס ממצא כלשהוא על יסוד עדותו ההפכפכה של הנאשם.

ראיות אחרות

16. עיקר הראיות שהוגשו בהסכמה אינן מעלות או מורידות לעניין זיהוי של הנאשם כמי שתקף את המתלון באוטובוס, ולעניין החניקה והאיום בסמוך לאחר מכן. אתיחס בקצרה לכמה עניינים שעלו בסיכומים.

17. ההגנה התייחסה בסיכומים להודעתו של נהג האוטובוס עדאל מואסי, שהוגשה בהסכמה **ת/6**. הנהג תיאר כי הוא הזעיק את המשטרה, כיוון שהיתה קבוצה של מתפרעים והוא לא יכול היה להמשיך כך בנסיעה. השוטר ביקש מהם לרדת, חלק מהקבוצה ירד אולם נשארו שני בחורים שהתווכחו איתו. הנהג אכן מציין כי הוא לא היה עד לאלימות כלפי השוטרים, אך הוא שמע צעקות "תוריד את היד". יש לזכור כי הנהג ישב בקדמת האוטובוס, כשפניו אינן מופנות לאחורי האוטובוס. אין מחלוקת שהיה מגע פיסי בין המעורבים. המגע התרחש באחורי האוטובוס. המתלון נפל והיה שכוב על הרצפה בין שני מושבים, וכך מוסתר מעיניו של הנהג. בנסיבות אלה, העדר התמיכה של הנהג לאלימות, אין כדי לפגוע בעדות השוטר המתלון.

18. חיוני לעמוד על המזכר של השוטר יוסי מלכה, שהוגש בהסכמה וסומן **ת/9** אליו התייחסה הסניגורית בהרחבה במהלך הסיכומים. השוטר מלכה הגיע בשלב מאוחר יותר, כאשר המתלון והנאשם כבר ירדו מהאוטובוס. הוא מציין בדוח הפעולה, כי המתלון אמר שתקפו אותו והצביע על המעורבים, ואז מתואר הדבר הבא: **"ש הודיע לו (כנראה לקטין נ' - א.א.) שהוא עצור. אזקנו אותו והתחילה התלהטות של בני הנוער שם, אשר ניסו להוציא את הבחור מידינו ואמרו: 'זה חבר שלי זה אח שלי'**

והתחילו בידיים... אכן, אין כאן תיאור של חניקה. עם זאת, דווקא תיאור זה מחזק את תיאורו של המתלון באשר לאירוע אלימות, שאירע לאחר הירידה מן האוטובוס, בעת שניסה לעצור את הקטין נ'. למרות שהשוטר מלכה לא מציין חניקה וגם העד קגנוביץ לא ראה חניקה - הרי שהתיאור בכללותו לרבות נוסח הדברים כמו גם הרמת הידיים על השוטר המתלון, כאשר ניסה לעצור את הקטין נ', מחזקים את גרסתו של המתלון.

19. עוד הפנתה הסניגורית להודעתו של השוטר יצחק בוטבול **ת/10**. בוטבול הגיע בשלב מאוחר יותר, וכאשר המתלון עצר את הקטין נ' ואת הנאשם, בוטבול רדף אחרי קטינים אחרים שנמלטו, ועצר במרחק מה שני קטינים. לדבריו, כאשר הביא את הקטינים לתחנה, המתלון זיהה אותם כשניים שתקפו אותו. זיהוי זה איננו סותר את גרסתו של השוטר המתלון. המתלון העיד כי היו קטינים נוספים שתקפו אותו באוטובוס, **בנוסף** לקטין נ' ולנאשם, אשר היו הפעילים ביותר ואשר נעצרו על ידו בסמוך וזהו בוודאות. עובדה שכנגד חלק מהקטינים הוגש כתב אישום, שהוגש וסומן **נ/1**. התייחסתי במהלך הדיון לטענה כי תיקון כתב האישום במסגרת הסדר טיעון עם הקטינים, איננו משליך על העובדות שהוכחו בפניי, בנוגע לנאשם שלא ערך הסדר טיעון והראיות כנגדו נשמעו. נמצא אפוא, כי הודעתו של בוטבול, כמו גם הגשת כתב האישום המתוקן בנוגע לקטינים, אינם גורעים ואינם פוגעים באמינות עדות המתלון.
20. נוכח כל האמור לעיל, שוכנעתי מעבר לכל ספק סביר באמינות גרסתו של המתלון.

הרשעה בעבירות אחרות

21. התביעה ביקשה במהלך הסיכומים, להרשיע את הנאשם גם בעבירות אחרות שלא יוחסו לו בכתב האישום: הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ואספקת משקה אלכוהולי לקטינים, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982.
22. בעניין קליין (ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' דני קליין**, (04/09/2007)), קבע בית המשפט העליון, כי החריג שבסעיף 184 לחוק, צריך מתפרש על רקע הכלל הרחב, התוחם את הדיון הפלילי למסגרת פרשת העובדות המתוארת בכתב האישום. על שום כך, החלתו מתחייבת בצמצום ובמשורה, כביטוי לצורך באיזון ראוי בין הצורך בחשיפת האמת ובעשיית צדק, לבין הבטחת זכותו של נאשם למשפט הוגן. המבחן המכריע לקיומה של הזדמנות סבירה להתגונן מצוי בתשובה לשאלה כיצד היתה ההגנה משתנה אילו ידע הנאשם על אפשרות הרשעתו באשמה החלופית. מתן אזהרה פורמלית לנאשם בדבר אפשרות הרשעתו בעובדות שלא פורטו בכתב האישום, אינה נדרשת, אולם בית המשפט ייטיב לעשות אם יזהיר את הנאשם במהלך הדיון על אפשרות כזו. ככלל, אין דומה מקרה בו מורשע אדם על פי מערכת עובדות חדשות שזיקתה לגרסה העובדתית עליה התבססה האשמה מלכתחילה הינה רפה וקלושה, למקרה בו קיים קשר ענייני הדוק וממשי בין העובדות על פיהן הואשם הנאשם לבין העובדות החדשות שנתגלו במהלך הדיון, ושעליהן נסמכת ההרשעה. בסיכומי של דבר, השימוש בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי נעשה בזהירות רבה. במקרה בו עולה חשש כי זכותו של נאשם להתגונן לא נתקיימה, יימנע בית המשפט מעשיית שימוש בסמכות זו (שם, פסקאות 43-46 לפסה"ד, והפסיקה הרבה המאזכרת שם).

23. נמצא אפוא, כי ההלכה הפסוקה קבעה כי יש לעשות שימוש בצמצום בסמכות זו. בענייננו לא מדובר בעובדות מפתיעות שהתבררו רק במהלך המשפט, אלא בעניינים שהיו מצויים בחומר חקירה. המאשימה יכולה היתה להוסיף עבירות אלה ולתקן את כתב האישום בכל שלב. העובדה שרק בשלב הסיכומים 'נזכרה' המאשימה לבקש להרשיע את הנאשם גם בעבירות נוספות שלא צוינו בכתב האישום, מקשה על הטענה כי ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. בעניין ההפרעה לשוטר, ממילא אחת החלופות בסעיף 274 לחוק העונשין, כוללת גם תקיפת שוטר במטרה להפריע או להכשיל אותו, היינו אם היתה התביעה נוקטת בחלופה זו, היתה עבירת ההפרעה לשוטר נבלעת בעבירת התקיפה בנסיבות מחמירות. בעניין אספקת אלכוהול לקטינים, מדובר בחברים של הנאשם, אשר רק עבר את גיל 18 שלושה חודשים לפני האירוע, ולכן גם אם פורמאלית עבר הנאשם את העבירה, הרי שבצדק נמנעה המאשימה מלייחס לו עבירה זו בכתב האישום, משיקולים של מדיניות ציבורית.
24. אשר על כן, לא מצאתי כי מתקיימות הנסיבות החריגות המאפשרות להרשיע את הנאשם בעבירות שלא יוחסו לו בכתב האישום.
25. במאמר מוסגר יצוין, כי אף שבכתב האישום כמו גם בהכרעת הדין, קבעתי כי למעשה מדובר בשתי תקיפות שביצע הנאשם, האחת בתוך האוטובוס והשניה בסמוך לאוטובוס, בעת שהמתלונן ביקש לעצור את הקטין נ' - הרי שבכתב האישום יוחסה לנאשם רק עבירה אחת של תקיפת שוטר, זאת שנעשתה בצוותא בתוך האוטובוס. בנסיבות אלה, ומשהדבר אפילו לא נתבקש בעת הסיכומים, אינני מוצא מקום להרשיע את הנאשם בשתי עבירות של תקיפת שוטר.

סיכום של דבר

26. נוכח כל האמור לעיל, הנאשם מורשע בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ובעבירה של אימים בניגוד לסעיפים 274 (3) ו - 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

ניתן היום, י"ב סיוון תשע"ז, 06 יוני 2017 במעמד הצדדים.